

Sygn. akt V GC 251/18upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Asesor sądowy Dawid Kobus
Protokolant:	stażysta Adrianna Albert

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko pozwanemu A. M.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2 081,72 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałej części,
- zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1017,00 zł (tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 251/18upr

UZASADNIENIE

wyroku Sadu Rejonowego w Toruniu z dnia 26 października 2018 r.

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym pozwem z dnia 18 stycznia 2018 r. (data stempla pocztowego) zażądał zasądzenia od pozwanego A. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) kwoty 2081,72 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w toku wykonywania usługi przewozu przez pozwanego, w której powód występował w charakterze spedytora, nastąpiła kradzież przewożonego towaru. Braki w towarze zostały wykazane w protokole z rewizji celnej oraz na liście przewozowym CMR. Przewoźnik zgłosił fakt kradzieży w Komendzie Miejskiej Policji w C.. Postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało umorzone z uwagi na fakt niewykrycia sprawcy. Z uwagi na usunięcie towaru niewspółnotowego z dozoru celnego, podlegającego należnościom przewozowym, Naczelnik L. (...) Skarbowego w B. wydał dwie decyzje:

- decyzję Nr (...) - (...). (...)3.2017.MJ z dnia 11.07.2017 r. na kwotę 186 zł wraz z odsetkami z tytułu należnego cła,
- decyzję Nr (...) - (...). (...)344.2017.MJ z dnia 01.09.2017 r. na kwotę 1630 zł wraz z odsetkami z tytułu podatku od towarów i usług.

W powyższych decyzjach powód i pozwany zostali wskazani jako dłużnicy – główni. Nałożone powyższymi decyzjami zobowiązania pieniężne zostały uregulowane przez powoda w całości:

- przelewem w dniu 18.07.2017 r. na kwotę 231,44 zł,
- przelewem w dniu 12.09.2017. r. na kwotę 1875 zł.

Powód wezwał pozwanego do zrekompensowania mu pokrytej szkody powstałej wskutek wykonywania usługi przewozu przez pozwanego. Pozwany nie wykonał ciężącego na nim zobowiązania, wobec czego powód wystąpił z pozwem (k.3-5v).

W dniu 19 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy w Toruniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu (k.39).

Pozwany A. M. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany wskazał, iż w myśl art. 65 ust. 2 zd. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe jako przewoźnik nie ponosi odpowiedzialności określonej w ust. 1 jeżeli utrata, ubytek lub uszkodzenie albo opóźnienia w przewozie powstały z przyczyn leżących po stronie nadawcy lub odbiorcy, niewywołanych winą przewoźnika, z właściwości towaru lub wskutek siły wyższej. Pozwany wskazał, iż nie odpowiada za utratę towaru wskutek jej kradzieży, którą należy uznać za siłę wyższą (k.42-43v).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał w całości żądanie pozwu. Wskazał, iż odpowiedzialność pozwanego jako przewoźnika oparta jest na zasadzie ryzyka a nie winy zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe. Zgodnie z przywołanym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28.02.2013 r. sygn. akt VI ACa 1057/12 powód wskazał, iż kradzież nie może być kwalifikowana jako siła wyższa w rozumieniu art. 65 ust. 2 ustawy Prawo przewozowe (k. 49-50).

Pozwany A. M. na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2018 r. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, iż minął już 1 rok od daty zdarzenia tj. od dnia 28 października 2015 r. (k. 63).

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jest podmiotem wpisanym do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS: (...). Przedmiotem jego działalności jest m.in. transport drogowy towarów. Pozwany A. M. od 16 kwietnia 2015 r. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...). Przedmiotem działalności gospodarczej pozwanego jest transport drogowy towarów.

(dowody: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców KRS powoda – k. 9-11v, wydruk z (...) pozwanego – k. 12)

Pozwany A. M. jako przewoźnik dokonywał w dniach 27-28 października 2015 r. na rzecz powoda jako spedytora usługi przewozu towaru w postaci 17 kartonów narzędzi do manicure i pedicure. Towar został odebrany przez pracownika pozwanego – J. M. (brata pozwanego) z lotniska w W. i miał być dostarczony do miejsca docelowego położonego w C.. W toku wykonywania usługi przewozu przez pozwanego, nastąpiła kradzież przewożonego towaru – w czasie postoju w miejscowości P. (na stacji paliw z monitoringiem, bez parkingu strzeżonego). Braki w towarze (co do 5 kartonów towaru) zostały wykazane w protokole z rewizji celnej oraz na liście przewozowym CMR. Przewoźnik zgłosił fakt kradzieży w Komendzie Miejskiej Policji w C.. Dochodzenie w przedmiotowej sprawie zostało umorzone w dniu 21 grudnia 2015 r. z uwagi na fakt niewykrycia sprawcy.

(okoliczności bezsporne, a nadto dowody: protokół z rewizji towaru – k. 13, list przewozowy CMR – k. 14, zaświadczenie o kradzieży – k. 15, dokumenty znajdujące się w aktach sprawy RSD 338/15 Komisariatu Policji w P., w tym: protokół zawiadomienia o przestępstwie – k. 2- 4, protokół oględzin rzeczy – k. 10-13, postanowienie o wszczęciu dochodzenia – k. 16-18, postanowienie o umorzeniu dochodzenia – k. 42; zeznania pozwanego A. M. na rozprawie w dniu 26 października 2018 r. 00:08:15 – 00:17:12, k. 71-71v)

Z uwagi na usunięcie towaru niewspólnotowego z dozoru celnego, podlegającego należnościom przewozowym, Naczelnik L. (...)Skarbowego w B. wydał dwie decyzje:

- decyzję Nr (...) - (...). (...)3.2017.MJ z dnia 11.07.2017 r. na kwotę 186 zł wraz z odsetkami z tytułu należnego cła,
- decyzję Nr (...) - (...). (...)344.2017.MJ z dnia 01.09.2017 r. na kwotę 1630 zł wraz z odsetkami z tytułu podatku od towarów i usług.

W powyższych decyzjach powód i pozwany zostali wskazani jako dłużnicy – główni. Nałożone powyższymi decyzjami zobowiązania pieniężne zostały uregulowane przez powoda w całości:

- przelewem w dniu 18.07.2017 r. na kwotę 231,44 zł,
- przelewem w dniu 12.09.2017. r. na kwotę 1875 zł.

Powód wezwał pozwanego do zrekompensowania mu pokrytej szkody powstałej wskutek wykonywania usługi przewozu przez pozwanego. Pozwany nie zwrócił powodowi uiszczonej kwoty podatku.

(okoliczności bezsporne, a nadto dowody: decyzja Nr (...) - (...). (...)3.2017.MJ z dnia 11.07.2017 r. – k. 16-25; decyzja Nr (...) - (...). (...)344.2017.MJ z dnia 01.09.2017 r. – k. 26-29, potwierdzenia przelewów – k. 30-31, wezwanie do zapłaty z dnia 25 września 2017r. – k. 32, wezwanie do zapłaty z dnia 24 października 2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 33-35, zeznania pozwanego A. M. na rozprawie w dniu 26 października 2018 r. 00:08:15 – 00:17:12, k. 71-71v)

Sąd zważył, co następuje.

Powyzszy stan faktyczny ustalono na podstawie przedłożonych przez powoda następujących dokumentów: protokół z rewizji towaru, list przewozowy CMR, zaświadczenie o kradzieży, decyzja Nr (...) - (...). (...)3.2017.MJ z dnia 11.07.2017 r.; decyzja Nr (...) - (...). (...)344.2017.MJ z dnia 01.09.2017 r., potwierdzenia przelewów – k. 30-31, wezwanie do zapłaty z dnia 25 września 2017r., wezwanie do zapłaty z dnia 24 października 2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy RSD 338/15 Komisariatu Policji w P., w tym: protokół zawiadomienia o przestępstwie, protokół oględzin rzeczy, postanowienie o wszczęciu dochodzenia, postanowienie o umorzeniu dochodzenia. Nadto sąd przeprowadził dowód z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanego A. M..

Zeznaniom pozwanego Sąd dał wiarę w całości, albowiem były one zgodne z dokumentami stanowiącymi dowody w niniejszej sprawie. Pozwany potwierdził, iż otrzymał dwie decyzje podatkowe, jak również fakt, iż nie uiszczył należności podatkowych.

W istocie stan faktyczny sprawy pozostawał bezsporny między stronami, sporne było jedynie ustalenie czy pozwany jako przewoźnik ponosi odpowiedzialność za szkodę w majątku powoda – spedytora na skutek utraty przewożonego towaru w wyniku kradzieży i zobowiązania do uiszczenia należności publicznoprawnych – podatkowych z tytułu podatku celnego i podatku od towarów i usług oraz czy pozwany winien jako współdłużnik solidarny należności publicznoprawnej dokonać zwrotu powodowi zapłaconej kwoty należności z tytułu roszczenia regresowego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż strony łączyła umowa przewozu, której przedmiotem był przewóz towarów objętych procedurą tranzytu zewnętrznego do urzędu celnego – Oddziału Celnego w C.. Powyzszy przewóz objęty

procedurą tranzytu zewnętrznego regulowany był do 1 maja 2016 r. rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U.U.E.L z dnia 19 października 1992 r., z późn. zm., dalej: w.k.c.).

Ocenę zasadności powództwa trzeba zacząć od wskazania, że osobą uprawnioną do korzystania z procedury tranzytu zewnętrznego jest główny zobowiązany. Jest on odpowiedzialny za przedstawienie w wyznaczonym terminie w urzędzie celnym przeznaczenia towarów w nienaruszonym stanie i z zachowaniem środków zastosowanych przez organy celne w celu zapewnienia tożsamości towarów oraz za przestrzeganie przepisów procedury tranzytu zewnętrznego. Nie naruszając obowiązków głównego zobowiązanego, także osoba przewożąca towary lub ich odbiorca, która przyjmuje towary, wiedząc o tym, że są one objęte procedurą tranzytu zewnętrznego, są również zobowiązani do przedstawienia ich w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie i z zachowaniem środków zastosowanych przez organy celne w celu zapewnienia tożsamości towarów (art. 96 w.k.c.). Procedura tranzytu zewnętrznego zostaje zakończona, a obowiązki zobowiązanego spełnione, gdy towary objęte tą procedurą i właściwe dokumenty zostaną przedstawione, zgodnie z przepisami tej procedury, w urzędzie celnym przeznaczenia (art. 92 w.k.c.). Niedostarczenie towarów objętych procedurą tranzytu zewnętrznego do urzędu celnego przeznaczenia stanowi usunięcie spod dozoru celnego, skutkujące powstaniem długu celnego. Dług celny powstaje z chwilą usunięcia towaru niewspólnotowego spod dozoru celnego, a dłużnikami są: osoba, która usunęła towar spod dozoru celnego, osoby, które uczestniczyły w tym usunięciu i które jednocześnie wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towar zostaje usunięty spod dozoru celnego, osoby, które nabyły lub posiadały towar i które w chwili jego nabycia lub wejścia w jego posiadanie wiedziały bądź powinny były wiedzieć, że jest to towar usunięty spod dozoru celnego, i odpowiednio osoba zobowiązana do wykonania obowiązków wynikających z czasowego składowania towaru lub ze stosowania procedury celnej, którą towar ten został objęty (art. 203 w.k.c.). Wszyscy dłużnicy są solidarnie zobowiązani do pokrycia powstałego długu celnego (art. 213 w.k.c.). Solidarna odpowiedzialność wynikająca z art. 213 w.k.c. oznacza, że organ celny w drodze decyzji ma prawo według swego uznania obciążyć kwotą wynikającą z długu celnego dłużników określonych w art. 203 w.k.c.

W przedmiotowej sprawie powód oraz pozwani zostali uznani za dłużników solidarnych przez Naczelnika L. (...)Skarbowego w B. zarówno co do kwoty 186 zł długu celnego należnego z tytułu usunięcia towaru spod dozoru celnego wraz z odsetkami jak również co do kwoty 1630 zł wraz z odsetkami z tytułu podatku od towarów i usług. Należności publicznoprawne z tytułu usunięcia towaru (na skutek kradzieży) spod dozoru celnego zostały uiszczone w całości przez powoda.

Podzielić należy pogląd wyrażony w wyroku wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2015 r. (sygn. akt II CNP 57/14, LEX nr 1767090), iż jeżeli zgodnie z treścią stosunku prawnego istniejącego między dłużnikami solidarnymi z art. 213 w.k.c. nie są wyłączone roszczenia regresowe między nimi, w wypadku gdy jeden z nich usunął spod dozoru celnego towar, przez to, że nie dostarczył go do urzędu celnego przeznaczenia, a tym samym spowodował dług celny, dłużnikowi solidarnemu, który został zmuszony do zapłaty tego długu może przysługiwać roszczenie regresowe w pełnej wysokości.

Stosunek prawny między współdłużnikami w myśl art. 376 § 1 k.c. - w pierwszym rzędzie decyduje o tym, czy i w jakim zakresie dłużnikowi długu celnego, który spełnił świadczenie, należy się zwrot od współdłużników, może wynikać z umowy lub z innego tytułu prawnego. Treść owego stosunku może różnie rozstrzygać kwestię rozliczeń dłużników solidarnych. W szczególności może obciążać ostatecznie całym świadczeniem jednego tylko dłużnika solidarnego, wszystkich lub kilku z nich - w stosownych częściach. Podkreślenia wymaga jednak fakt, iż kształt stosunków wewnętrznych między dłużnikami długu celnego nie wpływa na zakres ich obowiązków przewidzianych w przepisach wspólnotowego kodeksu celnego. Wynikający z jego art. 213 w.k.c. solidarny obowiązek pokrycia długu celnego jest bowiem obowiązkiem publicznoprawnym - jako taki - nie może być modyfikowany w drodze czynności cywilnoprawnych. Ustalenia umowne stron w zakresie ponoszenia ciężaru z długu celnego nie mają więc charakteru wiążącego dla organów celnych, a solidarny dłużnik z art. 213 w.k.c. nie może wobec organu celnego skutecznie bronić się zarzutem, że zgodnie z umową należność z tytułu długu celnego powinna być uiszczona przez jego kontrahenta.

Stosunkiem prawnym istniejącym między powodem i pozwanym była umowa przewozu, która jest regulowana przez ustawę z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U.2017.1983 t.j.). Skoro bowiem zarówno powód jak i pozwany mają siedziby w Polsce, a nadto miejsce przyjęcia towaru do przewozu (W.) i miejsca dostawy (C.) miały miejsce w Polsce, a zatem nie znajdowała zastosowania tzw. Konwencja CMR z dnia 19 maja 1956 r. jako dotycząca międzynarodowego przewozu drogowego towarów. Zgodnie zatem z treścią art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (zwanej dalej ustawą) to przewoźnik ponosi odpowiedzialność za utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstałe od przyjęcia jej do przewozu aż do jej wydania oraz za opóźnienie w przewozie przesyłki. Nadto zgodnie z art. 82 pkt 1 ustawy oprócz odszkodowań za utratę, ubytek, uszkodzenie przesyłki przewoźnik jest obowiązany zwrócić przewoźne i inne koszty związane z przewozem przesyłki – w razie uraty w pełnej wysokości. Trafnie wskazuje się w doktrynie i orzecznictwie, iż odpowiedzialność przewoźnika oparta jest na zasadzie ryzyka a nie winy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28.02.2013 r. sygn. akt VI ACa 1057/12, LEX nr 1362938). Art. 65 ust. 2 ustawy wskazuje na tzw. Przesłanki egzoneracyjne, którymi przewoźnik może zwolnić się od odpowiedzialności. Zgodnie z art. 65 ust. 2 ustawy P. nie ponosi odpowiedzialności określonej w ust. 1, jeżeli utrata, ubytek lub uszkodzenie albo opóźnienie w przewozie przesyłki powstały z przyczyn występujących po stronie nadawcy lub odbiorcy, niewywołanych winą przewoźnika, z właściwości towaru albo wskutek siły wyższej. Dowód, że szkoda lub przekroczenie terminu przewozu przesyłki wynikało z jednej z wymienionych okoliczności, ciąży na przewoźniku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, które jest w pełni akceptowane i przyjmowane jako własne sądu orzekającego w niniejszej sprawie, działania /kradzież, rozbój/ lub zaniechania osób trzecich nie zwalniają przewoźnika od odpowiedzialności za szkodę, obejmującą substancję przesyłki, nawet wówczas, gdy są wyłączną przyczyną tej szkody (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1999 r., I CKN 152/98, LEX nr 1043958; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2009 r., II CSK 566/08, LEX nr 532156). Tym samym pozwany jako przewoźnik nie jest zwolniony z odpowiedzialności określonej w art. 65 ust. 1 ustawy, albowiem utrata przewożonego towaru objętego dozorem celnym nie została spowodowana przez siłę wyższą w rozumieniu art. 65 ust. 2 ustawy. Utrata towaru na skutek kradzieży z włamaniem przez nieznaną sprawców nie zwalnia pozwanego jako przewoźnika z odpowiedzialności.

Reasumując pozwany jako przewoźnik przyjął towary od powoda wiedząc o tym, że są one umieszczone pod procedurą tranzytu wspólnotowego, a co za tym idzie, że zgodnie z art. 96 ust. 2 w.k.c. jest zobowiązany do przedstawienia ich w nienaruszonym stanie w urzędzie celnym przeznaczenia w wyznaczonym terminie i z zachowaniem środków zastosowanych przez organy celne w celu zapewnienia tożsamości towarów (art. 361 ust. 1 Rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454 z dnia 2 lipca 1993 r. - Dz.U.U.E.L z dnia 11 października 1993 r., z późn. zm.). Pozwany jako przewoźnik z przyjętymi towarami nie doprowadził ich do urzędu celnego w C. w całości (utrata 5 kartonów towaru), a tym samym usunął je spod dozoru celnego czym spowodował dług celny. Ustalenie usunięcia towaru spod dozoru celnego, w rozumieniu art. 203 ust. 1 w.k.c., nie wymaga ustalenia istnienia elementu intencjonalnego, gdyż usunięcie odnosi się jedynie do połączenia warunków natury obiektywnej, takich jak w szczególności, brak fizycznej obecności towaru w uznanym miejscu składowania w momencie, gdy organ celny żąda przeprowadzenia badania danego towaru.

Niewątpliwie zgodnie z treścią stosunku podstawowego łączącego strony – powoda i pozwanego (umowy przewozu), ryzyko niedostarczenia towaru obciążało przewoźnika – pozwanego. Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 65 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe w zw. z art. 82 pkt 1 ustawy Prawo przewozowe w zw. z art. 376 i 369 k.c. w zw. z art. 213 w zw. z art. 203 Wspólnotowego Kodeksu Celnego orzeczono jak w punkcie 1 wyroku zasądając od pozwanego na rzecz powoda całą dochodzoną kwotę 2081,72 zł.

Sąd w niniejszym składzie nie uznał za zasadny zarzut przedawnienia roszczenia powoda zgłoszony na rozprawie przez pozwanego. Roszczenie strony powodowej nie jest przedawnione i nie ma do niego zastosowania termin roczny wskazywany przez pozwanego (art. 77 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe, art. 792 k.c.). Wskazać należy, iż określony w art. 77 ust. 1 ustawy termin roczny przedawnienia biegnie dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności - od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić (art. 77 ust. 3 ustawy). Trudno uznać, iż termin przedawnienia rozpocząłby już w dniu 28 października 2015 r. (data powstania długu celnego), skoro decyzje podatkowe zostały wydane w lipcu i wrześniu 2017 r. przez organ celno-skarbowy i w tych miesiącach zostały

uiszczone przez powoda. Posiłkowo należy również wskazać, iż powyższe zapatrywanie co do zasady pojawiło się również w analogicznych sprawach (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 stycznia 2017 r., I ACa 882/16, LEX nr 2287427, w którym wskazano, iż bieg terminu przedawnienia rozpoczął się od uiszczenia przez poprzednika prawnego powoda należności celnych (data powstania szkody i uzyskanie wiedzy o podmiotach zobowiązanych do jej naprawienia).

Od dochodzonej w pozwie kwoty 2081,72 zł sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwu odsetki od dnia wniesienia pozwu tj. 18 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty, przy czym nie jak żądano w pozwie odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, lecz odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Należy wskazać, iż możliwość dochodzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych została uregulowana w ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U.2016.684 t.j.). Ustawa reguluje możliwość dochodzenia odsetek w wyższej wysokości jedynie w przypadku transakcji handlowej, co oznacza umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. Zgodnie z art. 7 ust 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie; wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Regulacje powyższej ustawy dotyczą jedynie odsetek od świadczenia pieniężnego umówionego w umowie – zapłaty ceny/wynagrodzenia za usługę. Powyższe regulacje nie dotyczą terminu oraz wysokości odsetek od roszczenia odszkodowawczego, jakie było dochodzone w niniejszym postępowaniu. Tym samym znajdowały zastosowanie przepisy art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 87 ustawy Prawo przewozowe. Pozwany został wezwany przez powoda do zwrotu uiszczonych należności publicznoprawnych, a tym samym powodowi jako wierzycielowi przysługuje uprawnienie do żądania odsetek w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Żądanie odsetkowe w pozostałej części zostało oddalone, o czym orzeczono jak w punkcie 2. sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie stroną przegrywającą sprawę w całości (pominięto w zakresie kosztów oddalenie żądania pozwu co do rodzaju – wysokości żądanych odsetek od należności głównej) był pozwany i to on winien zwrócić powodowi poniesione koszty procesu. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się – opłata od pozwu w kwocie 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł (§2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz.U.2018.265 t.j.), a zatem łącznie w kwocie 1017 zł

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda – adw. M. W.,
3. przedłożyć z wpływem lub za 21 dni od doręczenia wraz z z.p.o.

T., dnia 20 listopada 2018 r.

Asesor sądowy

Dawid Kobus